

Inoxcrom, entre la crisi i l'especulació

Vista de la planta, situada al Bon Pastor.

amb ulls propis

HEREU, TU PROSTITUEIXES BARCELONA

A Sant Andreu ja fa temps que coneixem de primera mà la política repressiva i el model de ciutat que fomenta l'alcalde de Barcelona, Jordi Hereu (abans regidor del Districte). Només cal recordar la càrrega policial a Can Fabra durant el Correllengua 2003 o l'impuls especulatiu al voltant del TAV que tant ha promogut. Però cada dia se supera, i de llarg. Culpar de la degradació de Ciutat Vella al fet que no s'expulsen prou prostitutes immigrades i organitzar batudes policials mediatitzades per millorar la seva imatge i estalviar-se crítiques és, com a mínim, horroritzant. No només per l'aprofitament de la policia autonòmica i local per a beneficis electorals i partidistes, convocant els mitjans a retransmetre la detenció i identificació de prostitutes, sinó per l'ofensiva que ha suposat contra aquelles persones que intenten sobreviure com poden. S'ha atacat la dignitat i la integritat de les treballadores sexuals, se les ha utilitzat políticament (des de l'ajuntament i l'oposició) i se les ha culpats de la degradació d'un barri que els pertany molt més a elles, que no pas als polítics de torn. Una degradació que no és pas culpa de les prostitutes, sinó en tot cas dels que les exploten (i els que amb la llei del Civisme els posen més traves per exercir i les aboquen al carrer). D'un Ajuntament que fomenta una ciutat per al turisme i no per al veïnat, que especula amb cada mil·límetre de terreny i que posa traves a la participació ciutadana. Un ajuntament que prostitueix la ciutat en benefici del mercat i que lluny d'atacar les màfies, proxenetes i explotadors, persegueix les prostitutes, veïnes com totes nosaltres. Com es lamentava aquests dies l'antropòleg Manuel Delgado, professor de la Universitat de Barcelona, "és com si perseguir la pobresa volgués dir perseguir els pobres". I això estan fent, com sempre. O cal que ho comparem amb el cas del senyor Millet?

redacció | Foto L'EIXIDA

La plantilla de la fàbrica Inoxcrom està en peu de guerra. Amb un ERO de 125 persones l'any 2008 i un altre de 105 el juliol passat, s'acosta al tancament definitiu amb la cobertura necessària de l'Ajuntament i la Generalitat.

Inoxcrom, fundada el 1942, ha estat fins fa dos anys en mans de la família Vaqué. És el 2007 quan sota l'argument de pèrdues econòmiques, més de tres quartes parts de les accions dels Vaqué van passar a mans dels empresaris Novel gratuïtament, qui en principi havia de presentar un pla industrial per recuperar els beneficis. Als 3 mesos els nous propietaris van presentar un ERO per a 125 persones (d'una plantilla de 450) i un pla de viabilitat fictici, sense concretar quins departaments patirien les retallades i com s'enfocaria el 'nou projecte'. Malgrat l'evidència de ser un pla fals, el Departament de Treball va admetre l'ERO i es van acomiadar 125 persones.

Dos anys més tard l'empresa ha tornat a canviar de mans, i altra vegada sense admetre-ho, ha reservat 4'5 milions d'euros de pressupost per a indemnitzacions. Així, la Generalitat ha tornat a acceptar un ERO per 105 persones, encara que l'empresa l'havia sol·licitat per 130, que es va fer efectiu el passat juliol.

El 2007 el comitè d'empresa, amb majoria de CCOO, va negociar sense gaire èxit el descens de 125 acomiadaments a 100, mentre la plantilla en conjunt va manifestar-se repetidament a la Plaça Sant Jaume. Enguany s'han tornat a trobar amb aco-

miadaments i la seva activitat de protesta ha augmentat: marxés per la Ronda de dalt, pintades constants a la fàbrica i vaga des de mitjan juliol fins l'agost.

El juliol mateix, l'empresari Sebastià Clotet va adquirir el 52% de les accions provinents dels germans Novel. Els antics propietaris van declarar estar lligats de mans i peus per un grup minoritari de la plantilla que no els deixava arribar a acords i que generava desconfiança a les entitats bancàries que els havien de proveir de liquiditat.

L'arribada del nou propietari no ha solucionat els problemes, de manera que l'empresa no ha pagat als treballadors les seves indemnitzacions i es troben amb la impossibilitat de tramitar el subsidi per desocupació. Per això van acampar davant la fàbrica fins que la Guàrdia Urbana els va fer fora, i se'ls va unir la resta de la plantilla en adonar-se que patien un retard en el pagament de les seves nòmines.

La història de tancaments i ERO's d'Inoxcrom està determinada per la ubicació de la fàbrica en terrenys que es revaloritzaran amb l'estació del TAV a la Sagrera. Així ho han dit els treballadors des del principi i així ho deixen entreveure els falsos plans de viabilitat. Fins i tot l'Alcalde de la ciutat Jordi Hereu ho diu entre línies quan admet que vol substituir la zona de polígons del Bon Pastor per 11.000 habitatges i la creació d'un nou barri. Tant és així que l'únic accionista familiar que encara queda a l'empresa acusa a les seves germanes que van realitzar la primera venda, així com als següents propietaris de no tenir més intenció que la de desfer-se dels terrenys.

Reivindiquen que la rambla arribi al mar

redacció

Diverses associacions de veïns i veïnes i altres entitats de Sant Andreu de Palomar i Sant Martí de Provençals reclamen que la Rambla Prim i la Rambla Onze de Setembre siguin una sola rambla.

Una de les primeres accions que han emprès per reivindicar aquesta unió de les rambles va ser una ballada de sardanes i una exposició sobre les obres del TAV, realitzades el passat 10 de setembre al vespre.

Això va servir per explicar, alhora, que ho reclamen ara aprofitant que l'Ajuntament de Barcelona és a punt d'aprovar el planejament de la cobertura del llit de vies en l'espai entre Rambla Prim i Rambla Onze de Setembre. Una proposta que, a

més, consideren que és "un autèntic nyap".

Segons expliquen aquestes entitats, l'Ajuntament pretén convertir aquest espai en una

vessar fins a cinc calçades per anar d'una Rambla a l'altra". I a més, hi deixen un espai sense cobrir -de la mida d'un camp de futbol- perquè els autobusos

La rambla actual ja és fruit, precisament, de la lluita veïnal.

mena de rotonda envoltada de vials pel trànsit, "havent de tra-

accedeixin als vials soterrats i a l'estació de la Sagrera.

És per això que les Associacions de Veïns afectades pel Pla Sant Andreu – La Sagrera aprofiten també per demanar la revisió dels criteris de mobilitat des d'una òptica més sostenible. Que es tradueix en preferència per als vianants, bicicletes, transport públic i la mobilitat de proximitat als barris. I que es garanteixi el cobriment i soterrament total del fossar ferroviari i dels vials de circulació de vehicles. A més, evidentment, que la rambla s'uneixi i arribi sent una de sola fins al mar.

Cal recordar que l'actual rambla de Sant Andreu és fruit de la tenaç reivindicació veïnal de mitjans els anys 80, després que l'alcalde franquista José María Porcioles l'hagués convertit en una via ràpida. Milers d'andreuenes i andreuenques varen sortir al carrer per tal de recuperar-la, i ho van aconseguir.

Més conflictes en l'educació primària

redacció

A Sant Andreu, com arreu del Principat, aquest és el primer curs en què s'aplicarà la Llei d'Educació de Catalunya (LEC), enmig de la polèmica pels famosos portàtils a 150€ i les fortes crítiques dels sindicats per la situació de l'ensenyament. La desorganització amb què ha començat dona mostra de la política educativa principatina.

Una de les crítiques importants

que fan els i les treballadores de l'ensenyament és la manca de planificació i previsió. Una situació que al nostre poble coneixem perfectament, sobretot a través dels barracons. Com ja explicàvem a L'EIXIDA número 31, els alumnes del CEIP La Maquinista i el CEIP Can Fabra s'han vist obligat a iniciar el curs en 'mòduls prefabricats' (com prefereixen dir les diferents administracions per millorar-ne la imatge).

De fet al CEIP Can Fabra varen estar fins l'últim moment posant a punt les instal·lacions

per tal que els alumnes poguessin començar com tota la resta, el 14 de setembre.

Però més enllà de barracons i manca de mestres (que denuncien contractacions tardanes per tal de retallar despeses), hi ha també la polèmica per la utilització de portàtils que substitueixen els llibres de text. Les crítiques són nombroses (manca de formació del professorat per fer-hi front, la necessitat d'apropar les criatures als llibres i les repercussions en la seva vista). Però és que, a més, a dificultat per poder instal·lar en poc temps la infrae-

structura necessària a les escoles, ha fet que molts pocs centres iniciessin el curs amb les aules digitalitzades. De manera que de les més de quatre mil escoles del Principat, només una setantena de centres podran participar en el projecte.

I encara més, la Generalitat, que s'ha vist pressionada per les grans editorials per la desaparició dels llibres de text tradicionals, ha obligat els centres informatitzats a utilitzar llibres de text digitals elaborats per aquestes mateixes editorials, per tal de no perjudicar-les.

+ Suma-t'hi + pàgines + continguts + actualitat + reflexió + anàlisi

A partir de gener de 2010 Illacrua i la Directa treballaran conjuntament per convertir-se en un setmanari alternatiu de referència, ampliant el ventall d'informació i incorporant un tractament més profund sobre l'actualitat.

+ informació

La consulta d'Arenys posa tothom al seu lloc

redacció | Foto Albert García (La Directa)

El 13 de setembre de 2009 és ja una data històrica. No només per la celebració de la consulta sobre l'autodeterminació a Arenys de Munt, ni el seu resultat, sinó perquè tothom ha hagut de posicionar-se.

Per un dia, Arenys de Munt (el Maresme), va esdevenir per un dia la capital de la no por, es va desempallegar de l'auto-odi que sovint acompanya la població catalana, i va plantar cara a l'Estat espanyol en les seves diverses vessants: la prohibició legal de realitzar la consulta, i l'amenaça feixista del grupuscule de la Falange. Arenys no va estar sola, va comptar amb el suport de molta gent vinguda d'arreu de les comarques i també del suport oportunista d'alguns partits polítics que van veure en la determinació d'aquest poble, una façana perfecte pel seu rentat de cara respecte les seves accions col·laboracionistes.

Parlant en clau estrictament electoral, la jornada va ser un èxit: l'electorat passiu era superior a les contestes legals, ja que es va rebaixar l'edat mínima a 16 anys, i només

es demanava estar empadronat al poble, esquivant així la restrictiva llei d'estrangeria. El resultat: va votar el 41% de la població (més que a les europees, 35%, però menys que per l'Estatut, 56%, malgrat ho superés en vots absoluts), amb un 96% dels vots favorables a la independència del Principat.

Estenent l'anàlisi a la vessant político-social, n'hi ha de verdes i de madures. D'una banda, el malestar que ha suposat en certs sectors independentistes que la consulta fes referència només al territori del Principat, i no al conjunt de la nació dels Països Catalans.

De l'altra, que s'emmarqués aquesta independència dins el pol econòmic i imperialista que és la Unió Europea.

En contraposició, hi ha haver la resposta popular. Una resposta que no va tenir mai por de l'amenaça del feixisme, i que es va desplaçar en massa a plantar-li cara. Les poques desenes de feixistes que entraren al poble foren escridassats fins que en van sortir, i més d'un en va sortir escaldat. Com també en sortiren escaldats ICV i el PSC, qui desacreditaren i menysprearen la consulta mentre autoritzaven la manifestació feixista, que va escandalitzar fins i tot al Parlament Europeu. Dels altres oportunistes no cal fer-ne molt esment, els propers esdeveniments posaran cadascú al seu lloc.

Una veïna d'Arenys mostrant el seu rebuig als feixistes, encara dalt de l'autocar.

ras i curt

SI VOLEM, PODEM!

El passat 17 de setembre, just 1 any després de l'aparició de la publicació "Crisi", i mig any després de la publicació "Podem!", es va repartir en més de 100 punts diferents la publicació "Podem!". Aquesta publicació ve, d'alguna manera, a completar la trilogia després de denunciar el capitalisme, explicar maneres de viure'n al marge i exposar models per com dur-ho a la pràctica. Per exemple, el mateix dia 17 s'inicià una vaga d'usuaris de banc, retirant els seus estalvis.

ESTELADA A CAN FABRA

Dimecres 9 de setembre, la plaça de Can Fabra es va despertar amb una estelada blanca gegant pintada al terra, signada per la CAJEI, de la que en forma part La Trinxera, l'Assemblea de Joves de la Sagrera i Sant Andreu. Aquesta acció, ja realitzada fa dos anys per les mateixes dates, es va dur a terme per la proximitat de la Diada de l'Onze de Setembre, en què unes 7000 persones sortiren al carrer rere l'esquerra independentista.

LACUP A BARCELONA

El proper 25 d'octubre i amb el lema "Reinventem Barcelona", la Candidatura d'Unitat Popular (CUP) de Barcelona farà la seva presentació pública, després de mesos treballant a nivell intern. Hi haurà un acte polític, un dinar popular i actuacions musical i de cultura popular. La CUP està oberta a "la participació de totes les persones i col·lectius que, des de l'àmbit local, treballem per bastir un poble lliure i socialment just". Per a més informació, www.barcelona.cup.cat

EL VERSALLES, EN LLOGUER

El bar Versailles sembla tenir cada cop més a prop el seu futur com a franquícia d'una empresa transnacional. Si durant un temps va sonar com a possible que fos la seu social de la UE Sant Andreu, mantenint-se com a bar i restaurant, el fet que la propietària n'hagi doblat el lloguer, de 6000 a 12000€, n'ha impedit la realització. Ara, tot sembla indicar que només una empresa transnacional pugui fer-se càrrec d'aquest cost.

llibreria Sirga
c/ Tordera, 34 (Gràcia)
de dilluns a dissabte de 17:00 a 20:30
lasirga@gmail.com

ASSEMBLEA DILLUNS 21H
www.lagortissima.tk

7 octubre
VAGA D'AUTOBUSOS
» per un bon conveni
» per la creació de
500 llocs de treball
JORDI HEREU,
CULPABLE DE LA VAGA!

SEPC
Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans
www.sepc.cat

LA LLUITA
ÉS L'ÚNIC CAMÍ!
WWW.ENDAVANTSTAP9B.ORG
endavant
Assemblea Sant Andreu-Nou Barris

“L'estrès de la nostra societat impedeix la pràctica educativa reflexiva”

La Carol, com tothom la coneix, és una mestra andreuenc que aquest estiu ha estat 1 mes i mig a Nicaragua, però no pas de vacances. La seva vocació i voluntat de fer arribar l'educació i nous valors a tothom l'ha portat a treballar d'una forma solidària en aquest país centre-americà.

- Què t'ha dut a Nicaragua?

Un dia, una amiga mestra em va parlar d'una associació on feien projectes educatius a Nicaragua i Cuba. Vam posar-nos en contacte amb Ensenyament Solidari i vam quedar perquè ens expliquessin els seus projectes. De seguida vaig començar a implicar-m'hi i a preparar el meu viatge cap a Nicaragua.

- A què es dedica exactament aquesta associació?

El seu objectiu principal és l'apropament cultural de Nicaragua i Cuba amb nosaltres però treballant des de la vessant educativa. Promou un intercanvi d'experiències entre mestres i altres professionals i persones relacionades amb l'àmbit de l'educació.

- Explica'ns una mica en què consistia la teva feina allà...

Vam estar tres setmanes a San Miguelito per reunir-nos amb la nostra contrapart (Enseñanza Solidaria). És la junta d'un Centre de Recursos Pedagògics, que té biblioteca de préstec amb material didàctic i dues aules d'informàtica, una amb internet i una sala de reunions. El centre es va construir amb els diners d'Ensenyament Solidari, però és

l'assemblea de mestres qui decideix què volen fer amb el centre i quins membres ha d'haver-hi a la junta.

Cada any l'assemblea ens fa una demanda de cursos que els agradaria fer. Durant uns dies fem les “capacitacions” on els fem arribar una petita formació sobre aquells temes que més els inquieten; també oferim tallers més pràctics. En aquest espai, l'intercanvi cultural és el que fa ric el taller. També els fem arribar material escolar que ofereixen les escoles de Sant Boi amb la participació de les seves AMPA's.

Una de les tasques que més em va agradar va ser la visita a les escoles. Amb els diners de l'associació s'han construït escoles per les comunitats més rurals i més llunyanes al poble de San Miguelito. Ens reunim amb la comunitat i amb la persona que coordina el projecte. Ens expliquen el projecte i decidim com podem col·laborar; com que l'associació és petita, ho fem a poc a poc però amb molt de respecte, proximitat i tendresa. Les comunitats participen activament en la construcció de les escoles, ja que el projecte és seu.

- A nivell educatiu, què és el què més t'ha cridat l'atenció?

Hi ha mestres que fan trajectes de tres hores d'anada i tres de tornada per poder arribar a la seva escola: agafen un camió, després un cavall. També em va sobtar les diferents modalitats d'horaris i cursos per intentar que la majoria de nens i nenes puguin entrar dins les aules. L'objectiu és permetre que els

La Carol a Nicaragua, en un dels centres amb què cooperen.

nens i nenes que treballen ajudant a casa puguin estar escolaritzats i estiguin dins el sistema educatiu el màxim temps possible. A més no hi ha prou escoles com per atendre a tot l'alumnat en un únic horari.

Els TEPCE (Talleres de evaluación, programación y capacitación educativa) són uns tallers que pretenen ser un mecanisme de regulació i reflexió sobre la pràctica educativa que fan els docents. L'últim divendres de cada mes, els i les mestres es reuneixen i parlen sobre què han fet a l'aula, com es pot millorar, intercanvien opinions i treballen per programar el mes següent. És un treball col·laboratiu i força ric. Jo crec que potencia la pràctica educativa reflexiva, aspecte que aquí és difícil d'aconseguir vivint en aquesta societat de l'estrès.

- I del país, què t'ha cridat l'atenció?

Una cosa que em va sobtar i no

em va agradar va ser el paper de la dona dins la societat i la planificació familiar. El govern sandinista ha deixat de banda la lluita feminista i en aquests moments de crisi és essencial i necessària. Durant la revolució sandinista, 1 de 4 guerrillers eren dones, les dones de Nicaragua tenen molta força, són molt valentes, però moltes viuen sota l'ombra de l'home.

- Vols afegir alguna altra cosa?

Sí, vaig parlar amb homes i dones que van participar i coneixen la revolució sandinista. Després de voltar pel país aprens a veure la lluita armada com una cosa necessària per acabar amb la situació feixista i imperialista que vivien de tants anys enrere. En un llibre que vaig llegir sobre la revolució sandinista hi havia una frase que deia: “los tiranos no representan a las naciones y la libertad no se conquista con flores”.

Edita:
Col·lectiu Andreuenc d'Informació
Crítica

eixida.stap@gmail.com

WWW.EIXIDA.WORDPRESS.COM